

γωγῆς τοῦ χριστιανισμοῦ κατεβρίφησαν μὲν καὶ κατεστράφησαν ἐνταῦθα τὰ ἔργα τῆς εἰδωλολατρείας, ἀλλὰ δὲν ἐλεηλατήθησαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

KINHTON HMEPOLOGION. Εἰς μίαν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας, ἀπλοῦς γεωργός, Ἰωσήφ Κύσων καλούμενος, καὶ μόλις εἰκοσιπενταετής, οὐδεμίαν δὲ ἀνωτέραν τῆς τῶν ὁμοτέχων του λαβὼν ἀγωγὴν, κατεσκεύασεν ἐσχάτως ἀριστούργημα μηχανικῆς, σπανίαν προὑποθέτον εὐφυΐαν καὶ εὐρυτάτας μαθηματικὰς καὶ φυσικὰς γνώσεις. Ἐπ' αὐτοῦ διάφοροι δεῖκται σημειοῦσι μετὰ μεγίστης ἀκριβείας τὰς ὥρας, τὰ λεπτὰ, τὰ δεύτερα, τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, τὴν ἡμερομηνίαν, τοὺς μῆνας, τὰ ἔτη καὶ τοὺς αἰῶνας, τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τῆς σελήνης κτλ.

Οἱ τροχοί, οἱ μὲν ξύλινοι, οἱ δὲ χαλκοῖ, εἰσὶν ὀπίσω ὑέλου ἐντέχνως διατεθειμένοι, ὥστε ἕκαστος δύναται νὰ ἰδῇ τὴν ἐντέλειαν τῆς κατασκευῆς των καὶ τῶν κινημάτων των τὴν κανονικότητα. Ὑπεράνω δὲ τῶν τροχῶν καὶ τῶν ὥρολογίων ἐκτείνεται εἰς τριῶν ποδῶν μῆκος μικρὰ ὠραιστάτη στοά, ἔχουσα κατὰ μὲν τὸ μέσον διαφόρους θαλαμίσκους, δύο δὲ πύργους κατὰ τὰ δύο πέρατα. Ὅταν μέλλῃ νὰ κτυπήσῃ ἡ ὥρα, ἀνοίγεται ἐνὸς τῶν θαλαμίσκων ἡ θύρα, καὶ ἐξέρχεται δρεπανηφόρος ὁ θάνατος, κατόπιν δ' αὐτοῦ ὁ Χριστὸς, ὅστις μάλιστα διὰ χειρὸς ἔχων, τὸν διώκει καὶ τὸν κατακλείει εἰς ἄλλον θαλαμίσκον. Ἀμα δ' ἀκουσθῇ τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ ὥρολογίου, μικρὸς ἀλέκτωρ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὅστις ἐπιστρέφει τὴν κορυφὴν μικροῦ πυργιδίου, πτερυγίζει, καὶ ἐκτείνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν τράχηλον ὡς ἂν ἡτοιμάζετο νὰ φωνάξῃ. Ἀφ' οὗ δὲ κτυπήσῃ ἡ ὥρα, ὁ θάνατος καὶ ὁ Χριστὸς ἐπανέρχονται εἰς τοὺς ἰδίους θαλαμίσκους ἀμφοτέρω, καὶ κλείουσι τὰς θύρας.

Τρις τῆς ἡμέρας, εἰς τὰς ἑξ τὴν αὐγὴν, εἰς τὰς ἑξ τὴν ἐσπέραν καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, δι' εὐφυστάτου μηχανισμοῦ, ἀκούεται ὁ ἦχος τῶν χαιρετισμῶν. Τότε καὶ ἡ Παναγία, ἐξερχομένη τοῦ θαλαμίσκου τῆς, διέρχεται τὴν στοάν, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς μικρὸν εἰκονοστάσιον, προσεύχεται. Συγχρόνως ἄγγελος κατέρχεται ἀπὸ πυργιδίου, καὶ κινῶν τὰς πτέρυγας, ἵσταται εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς παρθένου, καὶ ἔπειτα κλίνει τὸ σῶμα ὡς μέλλον νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν οὐράνιον χαιρετισμόν. Ἡ δὲ παρθένος ταρατταται τότε, τρέμει, καὶ φαίνεται εἰς τὰ κινήματά της ὁ ἱερὸς φόβος. Ἐπειτα δὲ ὁ ἄγγελος ἀνέρχεται πάλιν, καὶ δις πάλιν ἐπιστρέφει καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰς αὐτὰς κινήσεις καὶ τοὺς αὐτοὺς χαιρετισμούς.

Ὁ μεγαλῶφυς τεχνίτης κατεσκεύασε τὸ ἐξαίσιον τοῦτο ἔργον ἐργαζόμενος τὴν νύκτα μόνον, εἰς μίαν γωνίαν τῆς καλύβης του, εἰς τὸ ἀμυδρὸν τοῦ λύχνου τοῦ φῶς, καὶ ἀφ' οὗ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας παρηκολούθει εἰς τοὺς ἀγροὺς τὸ ἄστρον.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΙ. Εἰς μίαν ἐν Κορνουάλη ἐκκλησίαν (εἰς Landulph) ἀναγινώσκεται τὸ ἐφεξῆς ἐπιτάφιον.

* Ἐνταῦθα κεῖται τὸ σῶμα Θεοδώρου τοῦ Παλαιολόγου, ἐκ Πεζάρου τῆς Ἰταλίας, καταγομένου κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτοκράτορας τῆς Ἑλλάδος, υἱοῦ τοῦ Καμίλλου, υἱοῦ τοῦ Προσπερου, υἱοῦ τοῦ Θεοδώρου, υἱοῦ τοῦ Ἰωάννου, υἱοῦ τοῦ Θωμᾶ, νεωτέρου ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, βασιλεύσαντος ἐν Κωνσταντινὺ πόλει μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων. Νυμφευθεὶς — ὁ Θεόδωρος Παλαιολόγος — τὴν Μαρίαν, θυγατέρα τοῦ Γουλιέλμου Β' ὡς, εὐπατρίδου τῆς Ἀδλῦ ἐν τῇ κομητείᾳ Σουφὸλκ, καὶ γεννήσας πέντε τέκνα, τούτῃστι τὸν Θεόδωρον, Ἰωάννην, Φερδινάνδον, Μαρίαν καὶ Δωροθέαν, μετέστη τῆς ζωῆς ταύτης ἐν Κλυστῶν, τὴν 12 Ἰαννουαρίου 1636. »

Τὸ ἐπιτάφιον τοῦτο, γεγραμμένον Ἀγγλιστὶ, φέρει ἀνωθεν αὐτοῦ τὸν αὐτοκρατορικὸν ἀετόν. Εἰς τὰ βιβλία τῆς ἰδίας ἐκκλησίας φαίνεται σεσημειωμένος ὁ θάνατος καὶ ἑτέρου μέλους τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, συμβὰς τὸ 1674.

ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΠΑΛΑΤΙΟΝ. Ὁ γενικὸς διοικητὴς τῆς Καμτζάτκας, φεύγων τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπερίγραπτον καὶ ἀνυπόφορον τοῦ ψύχους δριμύτητα, κατεκλείσθη εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἐν Ἀγίῳ Πέτρῳ καὶ Παύλῳ σύνθητες διοικητήριόν του, κατέφυγεν εἰς τὴν ἐκτακτον χειμερινὴν διαίτάν του. Εἶναι δὲ αὕτη μέγιστον παλάτιον, συγκείμενον ἐκ πολυπληθῶν δωματίων, καὶ χωρητικὸν διακοσίων ἐνοίκων, ἐσκαμμένον δὲ εἰς 60 ποδῶν βάθος ὑπὸ τὴν γῆν. Αἱ πολυτελεῖς αὗται διαίται εἰσὶ διτνεκῶς πεφωταγωγημέναι ἀπὸ καμπληθεῖς ἀσβέστους λύχνους. Ὁ διοικητὴς ὅμως δὲν ἀποσύρεται εἰς αὐτὰς εἰμὴ ὅταν τὸ ψύχος, ὡς εἰς τὸν ἄρτι λήξαντα χειμῶνα, ὑπερβῇ πᾶν ὄριον.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΣ ΓΑΜΟΣ. Καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν ἡ εἰκοστὴ πέμπτη ἐπέτειος ἡμέρα τοῦ γάμου καλεῖται ἀργυροῦς γάμος, ἡ πεντηκοστή, γάμος χρυσοῦς, ἡ δὲ ἑξηκοστή ἑκτη, ἀδαμάντινος, καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὑπάρχει ἔθος νὰ ἀνανεοῦται ἡ νυμφικὴ τελετή. Τοῦτο ἐγένε κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον, εἰς Φαβόργην τῆς Δανίας, ὅπου εἰς τὴν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν ὁ Κ. Λαφόλιος, διευθυντὴς ζαχαροποιείου, ἐτέλεσε παρουσίᾳ τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἀπαγόνων του, τὸν ἀδαμάντινον γάμον του. Περιέργον δὲ εἶναι ὅτι μετὰ 66 ἐτῶν εὐδαίμονα συμβίωσιν ἐπὶ τῆς γῆς, δεκατέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοξον τελετὴν ταύτην ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πρωίᾳ ἀπέθανον ἀμφοτέρω οἱ σύζυγοι, καὶ ἐνωθέντες ἐν τῷ θανάτῳ ὡς ἦσαν ἡνωμένοι ἐν τῇ ζωῇ, κατετέθησαν εἰς τὸν αὐτὸν τάφον.

ΔΗΜΗΓΟΡΙΑ ΥΠΟΔΟΧΗΣ. Ὅταν Ἰάκωβος ὁ πρῶτος διῆλθε ποτὲ διὰ τῆς Ἀγγλικῆς πόλεως Σκρεϊσβούργης, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον εἰς τὴν δημηγορίαν του τὸν πῦρ ἤθη νὰ ζήσῃ ὅσον ὁ ἥλιος καὶ ὅσον οἱ ἀστέρες. — Ἄν αἱ εὐχαί σας εἰσακουσθῶσι, Κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, ὁ υἱός μου θ' ἀναγκασθῇ νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸ φῶς τῶν λύχνων.